A°. 1848. No 17.

ARNHEMSCHE COURANT.

(De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag*, *Zaturdag* en *Zondag*, is ƒ5 in de drie maanden.)

DINGSDAG 25 JANUARI.

(De prijs der Advertentiën is, van gewone vijf regels, ƒ1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

De Advertentiën voor de Courant van den eigen dag moeten bezorgd worden des morgens vóór negen ure. Alle Advertentiën ná negen ure inkomende blijven liggen tot het volgend nommer.

Buitenlandsche berigten.

NOORD-AMERIKA.

De *Courrier des États-Unis* van den 2den dezer geeft het volgende overzigt van de jongste tijdingen uit Mexico, hetwelk vollediger schijnt te zijn dan de laatste door de Londensche bladen medegedeelde berigten:

»Er zijn tijdingen uit Vera-Cruz tot den 20sten en uit Mexico tot den 14den der vorige maand ontvangen. Ofschoon zij omtrent den staat van zaken te Queretaro zeer onbepaald zijn, strekken zij toch om de hoop, welke men omtrent het tot stand brengen van den vrede koesterde en die de benoeming van *Anaya* tot president en de zamenstelling van zijn kabinet had doen ontstaan, meer en meer te doen verdwijnen. Er is werkelijk geen sprake meer van eenige stappen, welke door de Mexicaansche regering bij den generaal *Scott* tot het weder aanknoopen der onderhandelingen zouden zijn gedaan; men spreekt alleen van een plan om gevolmagtigden naar de Havannah te zenden, ten einde over den vrede te handelen; maar zoodanig voornemen wordt door niets bewezen, en het zou ook moeijelijk zijn zich zoodanige handelwijze te verklaren.

»Volgens de laatste berigten uit [illegible] 6den december, hield het congres [illegible] ganisatie van het leger bezig; de sterkte daarvan was op twintig duizend man bepaald, en kommando's waren daarbij aangeboden aan de generaals *Canalizo*, *Arista* en *Lombardini*, niettegenstaande de tegen hen bestaande beschuldiging, dat zij zich op [illegible] in den laatsten veldtogt gedragen hadden. De wederaanstelling dier officieren was dan ook van de zijde der Mexicanen ten hoogste afgekeurd. De generaal *Bustamente* was tot opperbevelhebber benoemd, gelijk reeds vroeger gemeld is. In het congres openbaarde zich dagelijks meer en meer oneenigheid tusschen de leden, en de beraadslagingen waren op het punt ten tweeden male afgebroken te worden, ten gevolge van een niet genoegzaam aantal aanwezige afgevaardigden.

»In eenen bijzonderen uit Mexico ontvangen brief wordt de toestand der zaken aldaar in weinige woorden aldus geschetst:

»»De Mexicanen denken er niet aan den vrede te sluiten en zullen waarschijnlijk in niets toegeven, waardoor de Amerikanen genoodzaakt zullen worden om het land te blijven bezetten of het te ontruimen zonder iets verkregen te hebben. Dit zullen zij voorzeker niet doen. De koophandel verkeert hier in een [illegible]waardigen staat; met de havens kunnen wij tot [illegible] gemeenschap onderhouden, en de openbare wegen worden door guerillas of liever door roovers die zich then [illegible] geven, afgeloopen. De krijgsmagt der Amerikanen te Mexico bedraagt nauwelijks zes duizend man.

»»Wij worden als inwoners van een overwonnen [illegible], en het is gevaarlijk om des avonds uit te gaan [illegible] elk oogenblik kan men door de burgers der Vereenigde Staten gevangen worden genomen; wij verkeeren over het algemeen in onzekerheid omtrent de toekomst, vooral wanneer wij in aanmerking nemen [illegible] zulk een klein aantal soldaten niet kunnen in orde houden. Wat zal er dan gebeuren, indien zij in grooten getale aankomen?""

»In de straten van Mexico heeft tusschen eenige lieden uit het volk en soldaten van het regiment van Pennsylvanie een ernstig gevecht plaats gehad, waarin van weêrszijden bloed vergoten is.

»Nadertand schijnt de generaal *Scott* vast besloten te hebben om krachtige maatregelen te nemen tot het uitroeijen der benden, die den weg naar Vera-Cruz onveilig maken. Bij Puente-Naçional en aan de rivier Frio heeft hij vaste wachtposten doen plaatsen, en Jalapa op nieuw doen bezetten. Terzelfder tijd is bij een dagorder van den 12den december aan de verschillende hoofden van krijgs-afdeelingen het gedrag voorgeschreven, hetwelk zij zullen te volgen hebben om die »woeste benden van guerilles en Rancheros te vernietigen, die, naar de instructiën der Mexicaansche overheden handelende, alle door de beschaafde volken nagekomen oorlogswetten verkrachten."»

»Al de posten van het Amerikaansche leger moeten dagelijks in eene bepaalde rigting op verkenning uitgaan, en in het vervolg zullen geene guerillas of Rancheros, zonder onderscheid of zij al dan niet van commissiën der Mexicaansche regering voorzien zijn, meer gespaard worden; allen die in hechtenis genomen worden, zullen zonder vorm van proces te regt gesteld, en gehangen of gestrengelijk gegeeseld worden.

»Voor het overige doen de lasten van den oorlog zich hier meer en meer gevoelen. Het bestuur van Washington heeft zich genoodzaakt gezien de vier [illegible] ten vorige jare toegestane leeningen nog beschikbaar bleven, uit te geven. De tijding daarvan heeft de geldmarkt aanmerkelijk gedrukt, tengevolge waarvan het meer en meer moeijelijk zal worden om in de steeds toenemende behoeften der schatkist te voorzien.»

DUITSCHLAND.

Frankfort, *19 jan.* Onlangs is het bij het slechten van een kerkhof te Stettin, uit den toestand, waarin de uitgedolven lijken zijn gevonden, gebleken, dat op 7 personen ten minste 1 levend is begraven. Wanneer men ook al aanneemt, dat deze opgave overdreven is, dan moet toch eene ontdekking van een' zoo verontrustenden aard noodwendig alom de aandacht der regeringen tot zich trekken, en de dringende noodzakelijkheid doen gevoelen, om gepaste maatregelen te nemen tegen het begraven van schijndooden.

Frankfort, *20 jan.* In het naburige Hanau hadden de burgers in eene herberg onderscheidene bijeenkomsten gehouden, bij welke gelegenheid verzoekschriften werden onderteekend, strekkende om de afgevaardigden bij de Kamer te smeeken, te waken dat de constitutie gehandhaafd worde. Thans verneemt men, dat door de politie aan den kastelein verboden is, tot dat einde zijn lokaal voor de burgers te openen. Aan deze laatsten bleef nu geen andere weg open dan in een privaat huis te zamen te komen, hetwelk niet zonder andere nieuwe zwarigheden gepaard ging. Nog meldt men uit deze stad, dat de directeur van politie van zijnen post ontzet is, omdat hij het vieren van het feest ter herinnering aan de invoering der constitutie, niet verhinderd had. In zijne plaats is een ambtenaar benoemd, die algemeen wegens zijne buitengewone gestrengheid bekend en gevreesd is.

— De Russische minister van binnenlandsche zaken heeft bij circulaire alle burgerlijke gouverneurs des rijks aangeschreven, dat de ether (want de chloroform is nog van te jonge dagteekening om terstond toegelaten te kunnen worden) bij chirurgicale operatiën, zoowel in de hospitalen als bij de gewone praktijk, door de geneesheeren zal kunnen aangewend worden; maar dat de tandmeesters en vroedvrouwen er alleen gebruik van mogen maken met toestemming van een geneesheer, en dan nog slechts in diens bijzijn en onder zijne verantwoordelijkheid. Tevens is bevolen, dat bij de geneeskundige autoriteiten, na ieder gebruik van den ether, een rapport daarover zal moeten worden ingediend.

ENGELAND.

Londen, *19 jan.* Slechts tot den 15den april aanstaande is de incometax nog van kracht en nu reeds bediscussiëren de bladen het al of niet raadzame van het voorzetten dezer belasting. Daar er uit het verslag der inkomsten van het afgeloopen jaar blijkt, dat er een tekort van £ 2,000,000 is, is het niet waarschijnlijk, dat het gouvernement deze belasting, die voor hetzelve eenen zoo belangrijke hulpbron is, zal opheffen. Men gelooft algemeen dat lord *John Russell* het voorstel zal doen om haar weder voor den tijd van drie of vijf jaren te verlengen. De *Globe* zegt evenwel, dat deze belasting gewijzigd zal worden en op eene meer billijke wijze zal worden opgelegd.

— De bevelhebber van de stoomboot *Phlegeton*, werd dezer dagen met eene zending naar de Sultan van Bruni belast, welke een der kleine vorsten van Borneo is, wiens vriendschap het Engelsch gouvernement het meest zocht te winnen, omdat hij zich het digtst bij het eiland Labuan bevindt. Kapitein *Grey*, aldus werd deze bevelhebber genaamd, werd door den Sultan op de hartelijkste wijze ontvangen en met de plegtigheden, welke men bij personen van den eersten rang in acht neemt, in het paleis toegelaten. Na eene onderhandeling van een uur, werden thee, betel en buitengewoon groote sigaren rondgediend, welke van Javasche tabak zijn vervaardigd, in een blad van den Nipa-palm worden gerold, anderhalve voet lang en minstens twee duim dik zijn. De Sultan deelde ze zelfs aan de vergaderde personen rond.

Deze vorst was op eenen vrij hoogen porseleinen troon gezeten; kapitein *Grey* zat aan zijne regterzijde, terwijl de drie zonen van den vorst een weinig meer op den achtergrond zaten. De ministers en hofbeambten bleven allen staan, en naderden slechts den troon door zich met den buik op den grond, er heen te slepen. De stoomboot zelve trok vooral de aandacht van den Sultan en van de inwoners van Bruni, omdat zij geheel van ijzer is vervaardigd, een metaal hetwelk in dat land zeldzaam is en zeer gewaardeerd werdt.

FRANKRIJK.

Parijs, *20 jan.* In de zitting van de Kamer der Afgevaardigden van heden heeft de groot-zegelbewaarder een wets-ontwerp voorgesteld van den volgenden inhoud.

Art. 1. Alle overeenkomsten, stipulatiën of beloften, onder welken vorm en onder welken titel dan ook, ten doel hebbende voor een openbaar ambt te doen bedanken, door het ontslag nemen van den beambte of op eene andere wijze, zijn onwettig en nietig.

Art. 2. De openbare beambte welke zijn ontslag voor geld genomen heeft, zal van dit ambt vervallen raken en alle aanspraak op pensioen missen, zelfs wanneer dit pensioen ingeschreven en geliquideerd is. Dit zal ook het geval zijn met degenen, welke met hem onderhandeld heeft. Ieder van hen zal behalve dat, nog beboet kunnen worden, voor

het bedrag der betaalde en overeengekomene sommen.

Art. 3. Deze veroordeelingen zullen in alle gevallen worden uitgesproken door burgerlijke regtbanken, hetzij op een requisitoir, hetzij op vervolging van het openbaar ministerie.

Art. 4. Aan de bepalingen der wet van den 28sten april 1816 is niets veranderd, wat betreft het verlof aan de advokaten van het hof van cassatie toegestaan, benevens aan notarissen, procureurs, griffiers, deurwaarders, effecten-makelaars, makelaars en vendumeesters, om hunne opvolgers aan de goedkeuring des konings te onderwerpen. De heer *Dupin* zegt, dat hij reeds een dergelijk voorstel, waarvan het doel hetzelfde is als dit wetsontwerp, had gedeponeerd. Na eenige opmerkingen dienaangaande van den minister van binnenlandsche zaken, nemen de discussiën over de al of niet wettigheid van de benoeming van den heer *Richon des Brus* eenen aanvang.

— Te Parijs is een geval gebeurd van zoodanigen aard, dat men bijna in verzoeking zou komen het voor een verdichtsel uit een der hedendaagsche romans te houden. Omtrent 14 dagen geleden kwam de politie bij eene der Parijsche vroedvrouwen huiszoeking doen. Onder de juffers, die zich bij deze vrouw hadden ingekwartierd, was zekere eerst onlangs bevallen vrouw *L* . . ., die door den commissaris van politie afzonderlijk ondervraagd werd. De voorname haar gedane vraag was: waar haar kind gebleven was? zonder aarzelen antwoordde zij, dat zij het te minne gegeven had. Tevens was echter ook de vroedvrouw afzonderlijk ondervraagd, en deze verklaarde, dat het kind door zijne moeder verlaten en naar het vondelingshuis gebragt was. Om in deze tegenstrijdigheid licht te bekomen, neemt de commissaris de beide vrouwen gezamenlijk in het verhoor, en alsnu verviel vrouw *L*. . . ., zoodra zij vernam dat haar kind verloren was, in de uiterste wanhoop en barstte los in bittere verwijten tegen de vroedvrouw. Voor die verwijten was te meer grond, daar deze werkelijk aan de kraamvrouw eene min had voorgesteld, waaraan de arme moeder gaarne haar kind had toevertrouwd en haar tevens betaald had. Nu werd van de vroedvrouw met nadruk geëischt, dat zij verklaren zou, wat zij met het kind gedaan had. Na lang aarzelen zeide zij eindelijk, dat eene onbekende dame, die, naar zij dacht, tot den aanzienlijken stand behoorde, haar was komen voorslaan, om haar, tegen zekere som gelds, eenig pas geboren kind der mannelijke sexe, waarmede men zich zou willen onslaan en waaromtrent men beloven moest, dat nooit navraag gedaan zou worden, af te staan. Onder de onderhandelingen daaromtrent was vrouw *L*... van een knaapje in de kraam gekomen; de vroedvrouw, door de zucht naar winst verlokt, had dit kind geleverd en de moeder misleid, door eene valsche min voor haar te doen verschijnen.

Gelijk men ziet, wordt de zaak van zeer ernstigen aard. Ook het gebruik, dat men van dit kind wilde maken. Wilde men het bedriegelijkerwijs in eenige familie brengen? het voor een ander in de plaats stellen? Hier was een veld voor duizenderlei gissingen. Ook nam het parket, toen het van deze bijzonderheden verwittigd werd, de zaak bijzonder ter harte en beval de ijverigste nasporing. Maar de onbekende dame had zich niets laten ontvallen, dat op haar spoor kon brengen; haar komen en gaan was steeds met het diepste geheim omgeven, en moeijelijk zou zij wedergevonden kunnen worden, zoo het toeval, of wat men gewoon is zoo te noemen, hierin niet medewerkte. Dit is ondertusschen gebeurd. Weinige dagen geleden verscheen zij, welke men zoo gaarne wilde opsporen, zelve aan het huis der vroedvrouw, welker gevangenneming haar onbekend was. Zij kwam om de geboorte-akte van het kind, welke zij vroeger niet verlangd had, te halen. Zij was in eene postchais gekomen en voornemens Parijs weder te verlaten, zoodra zij het stuk bekomen zou hebben. Maar er was eene wacht in het huis geplaatst (de Franschen noemen zulks eene *une souricière*, een muizenval), en de dame werd gearresteerd.

Die persoon, welke inderdaad eene zeer aanzienlijke dame is, van zeer ver gekomen, om zoo zonderling een' koop te doen, is naar het depôt der prefectuur gebragt, daarbij met al de achting behandeld wordende, welke haar rang en de nog bestaande onzekerheid omtrent hare bedoelingen vereischte. Inderdaad heeft zij verklaard geen ander oogmerk gehad te hebben dan een werk van liefdadigheid te doen, en daar geene nieuwe bijzonderheid, ondanks het naauwkeurigst onderzoek, zich tegen haar heeft opgedaan, is zij weder op vrije voeten gesteld. Naar alles, wat men alsnog heeft weten te ontdekken, wilde zij het kind een aanzienlijk fortuin doen genieten. Zij droeg voor hetzelve de uiterste zorg, had kostbaar kindergoed gekocht, kortom het genoot een alleraangenaamst bestaan en was met vorstelijke pracht omgeven.

Doch hetgeen in deze zaak niet het minst wonderlijk voorkomt, is het gedrag der ware moeder, die, na de geweldigste wanhoop te hebben doen blijken toen zij haar kind verloren waande, het niet weder terug wilde nemen, toen men het haar wedergaf, zoo dat men haar, om zoo te spreken, heeft moeten dwingen haren pligt te doen.

Parijs, 25 *jan.* Naar men verneemt, zullen de prins en de prinses *van Joinville* naar Algerië vertrekken, waar zij eenigen tijd bij den hertog *van Aumale* zullen doorbrengen.

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, 27 *jan.* In een brief, den 20sten dezer uit Parijs geschreven en aan de Brusselsche *Indépendance* gerigt, wordt, na eenige woorden over den toestand des Konings van Frankrijk, die meent de correspondent, in de grafkelders van Dreux toch eenige verkoudheid gevat heeft, het volgende gezegd: »Maar hetgeen van oneindig ernstiger aard is, is de staat der Koningin van Spanje. Haar geneesheer die in het paleis zelf te Madrid zijn verblijf gevestigd heeft, heeft verklaard, dat zij zeer zeker niet boven de twee jaar meer te leven heeft, en dat zij zeer waarschijnlijk binnen zes maanden een lijk zou zijn. Dit meld ik u als volkomen officiëel." Regtstreeksche berigten uit Madrid zijn van tegenovergestelden inhoud.

Eindhoven 24 *jan.* In de gemeente Budel, welke omtrent 2300 inwoners telt, heerschen, behalve de griep, de pokken erg, zoodat jong en oud door dezelve worden aangetast; volgens geruchten zouden dagelijks in die gemeente zes à acht sterfgevallen plaats hebben. De naburige gemeente Stratum, die 1300 inwoners telt, is hieromtrent gelukkiger, daar sedert 1 januari ll. tot heden aldaar geen enkel sterfgeval heeft plaats gehad. Het verdient evenzeer opmerking, dat gedurende gezegd tijdstip in die gemeente geene enkele aangifte van geboorte gedaan is.

Groningen, 20 *jan.* Te Nieuwe Schans heeft in het laatste gedeelte des afgeloopen jaars, ten gevolge eener epidemische ziekte, eene buitengewone sterfte plaats gehad, als zijnde daar van augustus 1847 tot januari 1848, van eene bevolking van ruim 700 zielen, een en twintig overleden, waaronder 7 paren mannen en vrouwen.

— In de afgeloopen week, namelijk van donderdag den 13den tot heden, zijn alhier 42 personen overleden, zijnde 25 minder dan in de voorgaande zeven dagen. De heerschende griep schijnt alhier hare hoogte bereikt te hebben; de ziektegevallen verminderen. Deze ziekte is in den regel het gevaarlijkst geweest voor oude en zwakke ligchaamsgestellen, vooral voor diegenen, die aan borstziekten onderhevig zijn.

— Een berigt in het *Handelsblad* omtrent de landverhuizing van zoovele aanzienlijke ingezetenen van Haren naar Noord-Amerika is zeer overdreven. Onder de wezenlijk gegoeden telt men er niet een, en van eenige anderen, die uit verschillende oorzaken hunne goederen aldaar verkoopen, is het nog hoogst onzeker, of wel eene verhuizing de oorzaak is dier verkoopingen; slechts van een huisgezin wordt zulks als stellig verhaald. (*P. Gr. C.*)

Arnhem, 25 *jan.* Blijkens een door de *Staats-courant* bekend gemaakten staat van de opbrengst der middelen in de twaalf maanden van 1847, tegenover de opbrengst van de twaalf maanden van 1846, hebben opgebragt de directe belastingen, in 1847 *f* 18,477,490.99½, in 1846 *f* 18,756,640.80½; minder in 1847 dan in 1846 *f* 279,149.81, zijnde geene mindere opbrengst over het dienstjaar, maar slechts minder vroege betaling, oorzaak van dit verschil; in- en uitgaande regten, scheepvaartregten, vuur-, ton- en bakengeld, in 1847 *f* 5 048,173.62½, in 1846 *f* 4 938,695.26½, meer in 1847 dan in 1846 *f* 109 478.36; accijnsen, in 1847 *f* 18,325,884.46; in 1846 *f* 19,133 831.14; minder in 1847 dan in 1846 *f* 807,946.68; registratie-, zegel-, successieregten, enz., in 1847 *f* 10,119,074.89½, in 1846 *f* 9 817,297.80½, meerder in 1847 dan in 1846 *f* 301,777.09; regt van waarborg op gouden en zilveren werken, in 1847 *f* 139,620 95, in 1846 *f* 140,745.59½, minder in 1847 dan in 1846 *f* 1124.64½; posterijen, in 1847 *f* 1,397,226.12½, in 1846 *f* 1,370,101.70½, meerder in 1847 dan in 1846 *f* 27,124.42; loterijen, in 1847 *f* 544 836, in 1846 *f* 419,276, meerder in 1847 dan in 1846 *f* 125,560. — Totaal, in 1847 *f* 54,052,307.05, in 1846 *f* 54,576,588 31½, alzoo minder in 1847 dan in 1846 *f* 524,281.26½.

— Men schrijft uit Overijssel: »Het schijnt, dat de influenza, griep of typhus, welke het menschdom zoo geweldig teistert, ook invloed heeft op eenige dieren, daar men bij ons verscheidene doode hazen in het veld heeft gevonden. Gelukkig, dat de jagttijd over is, en er dus geen wild meer wordt gegeten, anders zoude het gebruik van hazen, welke ziekte of smetstof bij zich droegen, zeer schadelijk voor het menschdom kunnen zijn."

Mengelwerk.

Acht en dertig dagen in de grasvlakten (savanes) *van het eiland Cuba.*

(*Vervolg en slot van No. 16.*)

Bezitters van een' vrijbrief, door den gouverneur zelven geteekend, wat konden wij anders zijn, dan Amerikaansche ingenieurs, *ereticos* ongetwijfeld, maar niet minder bekwaam dan ketters, en door het gouvernement afgevaardigd om eene onlangs ontdekte ader te onderzoeken en er de exploitatie van te beginnen? De geheimzinnigheid, die ons omringde, en de vrijbrief gaven genoegzaam onze zending te kennen, en getuigden van ons gewigt. Ziedaar wat de brave *teniente* zich gemakkelijk diets maakte, zonder dat wij er iets toe bijdroegen, terwijl hij ons met beleefdheden overlaadde en beloofde ons geheim te bewaren, soldaten om ons te begeleiden, en zijne bescherming in alle omstandigheden. Zouden wij geen goud ontdekken en is goud niet de bron van alle gunsten?

Hij maakte vele geheimzinnige en behendige toespelingen op het gewigt onzer gouvernements-zending, en de zuinigheid, waarmede hij onophoudelijk op mijnen, metaalkunde, goud- en zilverbeddingen, welke ongetwijfeld den grondslag des geheelen eilands uitmaakten, zinspeelde, deed ons weldra zijne dwaling kennen, eene dwaling, die ons veel te voordeelig was, dan dat wij zouden trachten haar te doen ophouden.

Hij verwisselde onze kleederen, tegen hetgene zijne garderobe ouds bevatte, verleende ons huisvesting in zijne woning, en stelde ons voor aan zijne vrouw, eene jonge Spaansche, van een zeer bevallig voorkomen, maar van de diepste onwetendheid. Weldra kregen wij verlof afzonderlijk te gaan wonen, op ééne mijl afstands, in eene kleine hut, tijdelijk uit boomtakken en planten zamengesteld, te midden van rotsen, waarmede dat gewest als bezaaid is. Twee soldaten zouden in onze nabijheid slapen, om ons te beschermen, hetgeen onze ontwerpen wel wat in den weg stond, maar wij hoopten ons weldra van die lastige bescherming te bevrijden, en begonnen, nadat wij in onze hut gevestigd waren, den hamer in de hand en de sigaar in den mond, onze metaalzoekingen in den omtrek, uitstapjes, welke ter volvoering onzer plannen onvermijdelijk waren.

Den eersten dag, dat wij aan den braven *teniente* onze mand, gevuld met stukken baksteen, lei, quarts en steenglas, vertoonden, boog hij zich tot den grond voor ons, en met een oog, schitterende van vreugde en nieuwsgierigheid, zeide hij:

Que es eso, segnores ilustrissimos? Oro o plata, sin dubio? (Wat is dat, zeer aanzienlijke heeren? Goud of zilver zonder twijfel?)

Wij antwoordden op eene min duidelijke of minder voldoende wijze; onze ontwijkende en stamelende woorden bevestigden den *teniente* in zijne overtuiging; hij onthaalde ons heerlijk en schonk ons zijne beste wijnen. Bij het desert, toen de tongen vrijer en de harten opener werden, gaf ik den luitenant te verstaan, dat het geleide volstrekt nutteloos was, en een kleine oogwenk van den *teniente* deed ons zien, dat hij met een half woord verstond. Waarom een soldaat in dit belangrijk geheim te doen deelen? Reeds den volgenden dag waren wij geheel vrij, en de soldaat keerde niet weer.

Het kwam er op aan, den luitenant te ontsnappen, die vroeg of laat moest gewaar worden, wie wij waren. Om elf uur 's avonds, na den soldaat die ons begeleid had, zijn afscheid te hebben gegeven, begaven wij ons weder op weg; gedurende de vijf dagen, die wij bij don FERNAN doorgebragt hadden, hadden wij gezorgd ons de ligging der omstreken naauwkeurig te doen uitleggen, en ons duidelijk te doen inlichten aangaande de eigenaars der naastbijliggende woningen. Een van hen, de rijkste, en wiens plantaadje slechts op tien mijlen afstands van die des luitenants verwijderd lag, Franschman van afkomst en bekend wegens zijne goedhartigheid en edelmoedigheid, scheen ons de geschiktste om ons het geheim van ons uitstapje te bewaren en ons bescherming te verleenen.

Wij bedrogen ons niet. Ik noodzaakte O'NEIL te zwijgen, en bij den heer GERRIER gekomen, verhaalde ik, in plaats van de gewone leugens van mijnen medgezel, de zuivere en naakte waarheid. De heer GERRIER ontving ons uiterst gul.

GERRIER, een Franschman van St. Domingo, zijne bezittingen en familie verloren hebbende bij den grooten opstand der zwarten, was in zijne jeugd vrijbuiter geweest, en had dienst genomen onder de beroemde LAFFITTE en GOMEZ. De heer GERRIER was een der meest gevreesde opperhoofden der benden geworden, rijksmaarschalk van die maritime overweldigers, die met zoo veel moeite overwonnen of ontwapend werden. Nadat de vrede gesloten en LAFFITTE in den kring der wettige maatschappij teruggekeerd was, ontving GERRIER brieven van kwijtschelding van den president der Vereenigde Staten en van de Spaansche gezagvoerders, en kocht in de nabijheid van Batavano een stuk land, waarop hij eene fraaije Italiaansche villa

gebouwd had. De toon zijner stem was zeer zacht; zijne manieren hoogst beschaafd, en men zou hem voor een edelman van het oude hof gehouden hebben, die de veldtogten met CONDÉ gemaakt had, eer dan voor een oud zeeschuimer. Hij was er juist niet op gesteld, dat men op de omstandigheden zijns vroegeren levens zinspeelde, maar was men eenmaal op dit onderwerp, dan sprak hij zonder boos te worden mede. Bij het Havaneesch gezag was hij niet zeer bemind. Hij bezat de werkzaamheid der Franschen en lachte nu en dan om de Castilliaansche deftigheid of Creoolsche traagheid. Kittelig op het punt van eer, had hij de vrijheid genomen eenige onbeleefde *yankees* wat te kortwieken, gelijk mede eenige [illegible] *capitanes*, hetgeen hem een' grooten naam in het land verworven had. Onze togten en avonturen wekten zijne belangstelling, en hij beloofde ons, dat wij niets bij hem te vreezen zouden hebben, en hij, bij den eersten schijn van gevaar, gelegenheid zou vinden onze ontvlugting te begunstigen.

Den volgenden dag stelde hij ons aan zijne vrouw voor.

Wie zou het gedacht hebben? 't was SERAPHITA zelve, schooner en bekoorlijker dan ooit. Sedert anderhalf jaar was zij met den heer GERBIER gehuwd, die met andere huisselijke deugden het huwelijk had vereenigd, en als een kleine heilige op zijne bezittingen [illegible]. Het was dus bij SERAPHITA, dat wij eene schuilplaats vonden. O'NEIL had zijn oom nog niet terug gevonden, en ik, die op eene ongehoopte wijze het voorwerp mijner vereering ontmoette, was niet gelukkiger dan hij.

SERAPHITA was moeder. Een nog zeer jong kind, dat zij zelve zoogde, de vrede en bekoorlijkheid der huishouding, de eenvoudige gastvrijheid die ons verleend werd, zouden den toestand van mijn hart zeer moeijelijk gemaakt hebben, indien het toeval ons verblijf wat langer gerekt had. De heer GERBIER was oud, door zonnehitte en wind geschroeid en [illegible] van gelaat, half lam door rhumatisme; overigens een [illegible] mensch voor een zeebonk.

Zijne vrouw paarde aan de levendige bevalligheid der Creoolsche vrouwen, eene bijna Amerikaansche, en waarlijk allerbekoorlijkste neerslagtigheid. Als avonturier had ik niets in mijn voordeel dan mijne jeugd en mijne liefde; ik bezat geenerlei aanspraak op, noch lust tot verleiden. Eindelijk openbaarde zich iets overeenkomstig met den zonderlingen en gevaarlijken rol van ST. PREUX bij den heer VOLMAR, hetwelk allerdreigendst werd voor mij zelven, of althans voor mijn geluk en mijne rust. Het eerste gevolg van dien toestand was eene afgaande koorts, die weldra geregeld was, en gedurende welke de heer GERBIER dikwijls aan mijn bed kwam om mij gezelschap te houden. O'NEIL verhaalde hem onze togten en weidde breed uit over de schoonheid van het [illegible] waren. Ik zag den heer [illegible]

— Drommels, zeide hij tot ons, ik ken de plaats; derwaarts nam LAFITTE de wijk na zijne groote togten. En daar gij mijnen voormaligen stand kent, die, daarenboven, in deze streken in eenen vrij goeden reuk staat, wil ik u niet verbergen, dat ik de aan [illegible] dagen, die ik vrij had, doorgebragt heb [illegible] het meer, dat gij ontdekt hebt. [illegible] zijn zal, en zijne genezing [illegible] op een goeden weg, zullen wij er zamen heen gaan. Het weder is schoon, ik ken het vaarwater, en het zal voor mij een aangenamen togt zijn, waarop ik mijne oude gewoonten eens weer hervatten kan, en mijne voormalige schuilplaatsen terug zien.

Ik herstelde dan ook vrij spoedig, en alles werd voor onze reis in gereedheid gebragt. Ik was blijde, dat ik SERAPHITA verliet en mij wat kon verstrooijen. Muilezels, ezels, paarden, drie negers, vier Spanjaarden, de opzigter van den *cafetal*, XARAMILLO er onder begrepen, een kind van het oude Spanje, die er uitzag als een waar bandiet uit de [illegible] en als een Moorsch ijzervreter, begaven zich 's morgens om vier uur op weg, voorafgegaan door GERBIER, O'NEIL en mij. Ter zijde van den sterken en bruinen XARAMILLO, wiens kleeding den ouden zeeman verried, paradeerde als een kardinaal uit de middeleeuwen op zijn muilezel, CORNEJO, ongeveer gekleed als een dandy of *majo* van Madrid, in een verschoten [illegible], veel geleek op de afgelegde plunje van een [illegible] uit een landstadje. Zes vervaarlijk groote honden vergezelden ons; 't waren [illegible] van die vreeselijke soort, waarmede ik kennis gemaakt had.

— Die streken zijn niet veilig, en sedert de Engelschen onder de Negers werven, zeide de heer GERBIER tot mij, vereenigen zich die weggeloopen slaven in [illegible] van dertig of veertig man. De schelmen zijn [illegible] in staat; maar als zij die keffertjes op de hielen hebben, zullen zij wel bedaard worden.

Wij [illegible] ons nachtleger op aan de oevers van den Rio [illegible] maar in 't midden van den nacht werd de heer [illegible] wakker en riep uit!

— XARAMILLO! ik hoor het fluiten van weggeloopen slaven! op! op! roep de honden.

Het instinct dezer dieren had hen reeds gewekt, en zij wierpen zich in de struiken, waaruit zich weldra een verschrikkelijk gekerm hooren deed. Wij waren allen opgestaan en hadden ons gewapend. De heer GERBIER scheen schik te hebben in het voorval, dat hem zijn vorige levenswijze herinnerde. Intusschen riep een der zwarten, die kort bij hem stond te beven, en wiens tanden men in den donkeren nacht hoorde klapperen, met eene gesmoorde en te gelijk krijschende stem.

— Meester! meester!

— Welnu, wat is er, TRULLO?

— Meester, de aarde begint te beven!

TRULLO had gelijk. Het duurde geen twee seconden of wij voelden den grond onder ons schudden en de donder begon te rommelen. Men hoorde de rotsen in de nabijheid scheuren en breken, en wij vielen op en over elkander. De honden, wier woestheid opgewekt was, toen zij de zwarten geroken hadden, kwamen rillende terug, met de tong uit den bek, en aanhoudend jankende.

Het toeval, meer dan persoonlijke smaak, heeft mij somtijds werkzaam, soms slechts als getuige tegenwoordig doen zijn, bij meer dan een bloedig tooneel. Geen heeft diepere sporen in mijn geest nagelaten. De honden huilden, de aarde beefde, de bliksem doorkliefde den hemel, de paarden hinnikten, terwijl de weggeloopen zwarten in hunne landtaal schreeuwden; uit de grotten, die van alle zijden scheurden en op de vlakten kraakten, lieten zich scherpe fluitende tonen hooren, wier geluid, steeds vermeerderende, zich vermengde met het gerommel des donders. Men hoorde zuchten komen uit de spleten van den grond; men vernam de verwenschingen der zwarten, minder bevreesd dan wij, en die, gebruik makende van de omstandigheid, stoutmoediger naderden. De Spanjaarden baden hun paternoster, behalve XARAMILLO, die, geloof ik, als zeeschuimer onder GERBIER gediend had. Het gevaar ziende, had zij zich in hinderlaag achter zijn paard verscholen, en van daar, zijn *tromblon* of *trabuco*, met wijden loop, ladende en aanleggende, deed hij op de zwarten een verschrikkelijken hagel regenen, die hun spoedig vijf of zes man deed verliezen; GERBIER, of gelijk men hem noemde, don GERBERO, deed hetzelfde.

Weldra wekte de tegenwoordigheid en nabijheid der zwarten al de woede der honden weder op, en eene bloedige worsteling, waarbij de honden in de eerste rij vochten, bedekte den grond met de lijken van meer dan twintig negers. Twee uit het geleide van GERBIER waren gedood; de heer GERBIER zelf bekwam eene wond aan de pols, O'NEIL en ik waren vrij gebleven.

De aardbeving had niet langer dan tien minuten geduurd, en hare uitwerkselen hadden zich slechts over een kleine uitgestrektheid bepaald. Men stak toortsen aan, beurde de lijken op, verbond de wonden, en ging slapen, nadat XARAMILLO, als onvermoeid muzijkant, eerst zijne mandoline gestemd en het gezelschap eene serenade gegeven had.

Den volgenden dag, om vijf uur, was de hemel helder; eenige verandering in de gesteldheid van den grond, en eenige instortingen van rotsen, verkondigden wat er voorgevallen was. Wij begaven ons weder op weg. Ten ongeveer acht ure liet zich een zonderling persoon even achter de boomen zien, wiens kleeding geene inlichting gaf noch aangaande zijn geslacht, noch aangaande zijn bedrijf [illegible]

— WATCHINAGO! riep [illegible] GERBIER dat wij hem [illegible] kant van Goyava gegaan [illegible] Boca Grande en la Bahia.

— Zekerlijk en in galop!

De geheele troep volgde dat bevel. Ik had den tijd gehad den man te beschouwen, dien men zulk een zonderlingen naam gaf, en dien men met zulk een drift vervolgde.

Hij droeg de vreemdste kleeding, die men zich kan voorstellen: de mantille eener Spaansche vrouw over een geel satijnen broek, bloote voeten en armen; op de bloote schouders, als versiersel, een paar epauletten, en op zijn hoofd een' heerlijken bos van papegaaijen-veeren. Zijne taal, gelijk ik later vernam, was een zonderling Spaansch, verzacht door de vermenging van woorden uit zijne landtaal, en gewijzigd door de zamenvoeging van ongehoorde spreekwijzen. Een Catalaansche dolk, en een Amerikaansche *bowie-knife*, vastgehouden in een gordel van boomschors, die tevens zijn geel satijnen broek ophield, stak zeer af bij de strikken van rood en blaauw lint, waarschijnlijk ontleend aan het toilet eener vrouw, en waarmede hij zich had willen opschikken. Arme WATCHINAGO! hem, gelijk men zien zal, ben ik mijn geluk verschuldigd. Zonder zijne dertig duizend dollars, weet ik niet, waar mijn levensbaan op zou zijn uitgeloopen. Met het geen er van overbleef kocht ik, tegen een' dollar den morgen, die landerijen van Wisconsin, die ik met zooveel voordeel weder verkocht, en waarop zes steden sedert 1815 gebouwd zijn. Maar laat ons voortgaan.

Na een half uur in galop te zijn voortgereden, deed GERBIER stilstaan, en beval XARAMILLO alleen een met kreupelhout begroeid voetpad te volgen, hetwelk langs eenen heuvel liep, en van waar hij gemakkelijk de bewegingen van WATCHINAGO kon ontdekken, en er vervolgens in het hoofdkwartier berigt van geven. Wij hielden dus stil, en ik vroeg aan onzen gastheer, wat dat alles beteekende.

— Die WATCHINAGO, antwoordde hij, is een Mexicaan, van inlandsch ras, die zich zeer zeldzaam vertoont, en die, gelijk het volk gelooft, eene goudmijn bezit, welke hij voor elkeen verborgen houdt. Ziehier, hoe dat geloof ontstaan is. Hij trok heen en weer, naar het hem goeddacht, tusschen Yucatan en de kusten van Cuba, en was zeer bemind wegens de zachtheid van zijn karakter; men zag hem altijd als een christen knielen voor het beeld der *Virgen del Cobre*, een altaar, hetwelk, zoo als gij weet, het voorwerp is van vrome bezoeken. 't Is twee jaren geleden, dat men hem te San-Yago zag aankomen met een klein pakje, hetwelk hij los knoopt. Dit pakje bevatte staven goud, ruw gesmolten, welke WATCHINAGO zocht te verkoopen, en die men hem ook tegen geringen prijs afkocht. Nu was elks verbeelding in werking! Hoe kwam hij aan dat goud? Men volgde den Indiaan tot aan de zee, waar hij zich in eene kano inscheepte en spoedig te midden der rotsen verdween. Eenige weken later vertoonde hij zich in een dorp ver van San-Yago verwijderd, en dreef hetzelfde spel; de Havanezen, wier geliefkoosd denkbeeld het is, te gelooven, dat hun eiland op een bed van goud gelegen is, dat nog niet ontgonnen is, droomden van de rijkste expeditiën. Meer dan honderd personen verspreidden zich door de bosschen en langs den oever, houweel en spade in de hand, stukken van alle rotsen, die zij aantroffen, houwende, in de hoop de beruchte mijn van WATCHINAGO te ontdekken.....

— Welnu, vroeg de heer GERBIER aan XARAMILLO, die buiten adem kwam aanloopen, wat nieuws is er?

— Hij zit bij eene opening, gevormd in de rotsen der Boca Grande. Laat ons zachtjes gaan, het bananenbosch omtrekken, en wij zullen hem gemakkelijk verrassen en zijne schuilplaats ontdekken.

— Zeer goed; stilte en voorwaarts!

Het plan van XARAMILLO was voortreffelijk. De voorste paarden waren slechts nog een vadem van den Indiaan verwijderd, die tusschen twee rotsen onder een ouden boom lag te slapen, toen het gedruisch van den naderenden troep hem wekte. Hij sprong op en ziende, dat wij talrijk en goed bereden waren, aarzelde hij een oogenblik. Ter zijde van hem opende zich een hol of spleet, acht à tien voet wijd: hij stortte zich er voorover in en verdween.

Onze vervolging werd van oogenblik tot oogenblik belangwekkender; men steeg af en bijna alle hoofden rigtten zich te gelijk naar de duistere opening des hols, in het midden waarvan WATCHINAGO verdwenen was, als een tweede CURTIUS. Geen licht brandde er; maar weldra deed zich een geweer- of pistoolschot hooren; en de arme CORNEJO, door het noodlot tot slagtoffer verkozen, viel op de plaats dood neder. De aanvallers werden, gelijk men zich voor kan stellen, woedend. Men beraadslaagde, laadde alle pistolen, GERBIER en ik uitgezonderd; er werd een kring om de grot gevormd, waaruit op nieuw twee schoten vielen, die niemand troffen. Daarop werden alle pistolen en geweren op de opening gerigt, en meer dan twintig kogels drongen in dezelve.

Een doordringende schreeuw werd uit die donkere grot gehoord, en terstond hoorde men een nieuw schot, vergezeld van twee kogels, die tusschen mijne beenen doorgingen, en van welke één een paard juist voor den kop trof. De goudzoekers deinsden terug; zij liepen blijkbaar groot gevaar. Weldra, echter, verhit en woedend over zoo veel tegenstand, en gelooveude dat een zoo verdedigde buit wel verdiende tot het uiterste vervolgd te worden, wierpen zij brandende takken en hout in de opening, wier rook, volgens hen, de bezetting der grot, om genade moest doen smeeken. Het eenige antwoord dat WATCHINAGO gaf, was nogmaals een dubbel schot, waarvan de kogels tegelijk twee der aanvallers troffen, een neger en een Spanjaard, die beiden over de openingen heen gebogen waren. Men droeg de beide gekwetsten weg, wier bloed stroomde, en waarvan de een aan de dij en de ander midden in de borst getroffen was; de laatste blies terstond den adem uit.

Geen gedruisch liet zich meer hooren: onder eene doodsche stilte, naderden de aanvallers behoedzaam; daarna met hunne fakkels, die zij aangestoken hadden, in de duistere opening lichtende, zagen zij een vreemd schouwspel, dat meer naar eene tooneel-decoratie, dan naar eene natuurlijke grot geleek.

Het schijnsel der toortsen kaatste tegen de oneffene pilasters en spookachtige kolommen van glinsterend quarts terug, die de wanden versierden, en waarvan de vlakken, op eene zonderlinge wijze door de natuur gefatseeneerd, blonken als de kanten van een prisma; in een' afgeschoten hoek of alcove strekte een groote gordijn tot afschutting; aan de andere zijde zag men eene smidse, waarvan het vuur uitgedoofd was, terwijl de werktuigen over den oneffenen grond verspreid lagen; drie of vier trappen, ruw in het quarts gehouwen, voerden tot die smidse; voorwerpen van weelde, spaansche sabels en amerikaansche pistolen hier en daar opgehangen; een groote mexicaansche hangmat, gemaakt uit schors van verschillende kleur, en gevoerd met vederen, hing ter regter zijde, gewiegd door den adem des winds, die door eene verwijderde opening scheen te komen.

Die opening was juist dezelfde, die aan het meer van *los Caballones* uitkwam, en in een' hoek ontwaarden wij weldra eene jonge vrouw, uitgestrekt op eene Mexicaansche mat.

Met behulp van touwen en stokken daalden wij in die zonderlinge woning neder. Het meisje rigtte zich langzaam op, en toonde ons, dat zij gewond was aan den linker arm, door een der kogels onzer Spanjaarden. De kogel had het vleesch en de spieren getroffen, zonder het been te kwetsen. Wij herkenden de waternymph, de Ondine van het meer van

los Caballones, die ons reeds vroeger bekoord had. De bijzondere trekken, die haar kenschetsten, waren die van het Peruviaansche ras; eene breede borst, een zeer buigzaam lijf, en sterk ontwikkelde heupen. Rijke zwarte lokken bedekten hare schouders. Hare kleeding, zeer eenvoudig en van goeden smaak, kwam ook genoegzaam met die der Spaansche mulattinnen overeen: een blaauw en zwart gestreepte schort of rok was om hare heupen gebonden, een klein geel doekje om haren hals geknoopt, overigens was zij versierd met een kralensnoer van verschillende kleuren. Hare schoone oogen weenden bittere tranen; aan hare voeten lag een groot en welgemaakt man uitgestrekt, wiens hand nog een ruiterspistool omkneld hield en wiens bruin-roode kleur zijn Indiaansche afkomst verried: wij beurden hem op, doch hij ademde niet meer.

De heer GERBIER ontdekte onder een soort van luik de bron der rijkdommen van WATCHINANGO. Het was een oude schat van de zeeroovers, bestaande in staven, zeer ruw gesmolten, en die WATCHINANGO op zijne zweeftogten had gevonden. Wanneer hij gemunt geld noodig had, verkocht hij dat ruwe goud. GERBIER deed het meisje, dat WATCHINANGO bij eene Spaansche vrouw verwekt had, naar zijn huis brengen en verzorgen: het meisje was christin en de helft van den schat haars vaders werd haar als huwelijksgift verzekerd. Wij vertoefden nog veertien dagen bij den braven vrijbuiter, bij SERAPHITA, die mijne rust niet langer verstoorde en bij de dochter van WATCHINANGO. De schoonheid der jonge gekwetste had O'REIL en mij zoo getroffen, dat wij op het punt stonden in een tweegevecht ons hare hand en haar hart te betwisten.

De jeugdige THÉRÈSE WAH-MINGA, welke naam *gouden patrijs* beteekent, besliste in mijn voordeel, en voor het altaar werd ik bezitter van hare hand en van de goudstaven der zeeroovers. Dit was zeker de zonderlijkste huwelijksgift die eene bruid haren bruidegom kon medebrengen. De staven van WATCHINANGO, in geld veranderd, bragt ongeveer dertig duizend dollars op, waarvan een derde strekte om onzen overtogt, voorbereid en beveiligd door onze gastheer, te bekostigen, en de twee andere derden vormden een kapitaal, dat in mijne handen niet renteloos bleef.

Gelijk de ROMEO VAN SHAKSPEARE, had ik mijn Havaneesch drama begonnen met eene liefde in het hart, en ik eindigde het ernstiger en vrolijker door de verovering eener andere heldin. Daarenboven kon de dochter van WATCHINANGO, door hare eenvoudige schoonheid, haar liefelijke inborst en levendigheid wel op wegen tegen de heldin van SHAKSPEARE en de waternymph van het meer *los Caballoners* werd de toegenegendste en beminnelijkste vrouw. Zij slaagde er in te leeren lezen en zeer lief Spaansch en Engelsch te spreken. In weerwil van ons langdurig verblijf in Noord-Amerika, Europa, en op de Antilles, kon ik haar geen schrijven leeren; de pen was haar een walg. Daarentegen maakte haar aanleg voor de muzijk eene voortreffelijke zangster van haar, en zij bezat een bijzonder vlug, gezond verstand. Ik beken, dat het mij geenszins spijt, dat zij zoo ongeleerd en zoo weinig bedeesd is.

Ingezonden stukken.

Staatkundig-Financiële Beschouwingen.

OVERIJSSELSCHE SPOORWEG.

In de op 26 dezer maand opgeroepene algemeene vergadering van aandeelhouders in deze maatschappij zal nu eindelijk definitief worden uitgesproken, hetgeen *van het oogenblik der verleening van de concessie af* en, in tegenspraak van de officiële en van zoo vele andere dagbladen, ook later steeds in deze kolommen volgehouden werd, de uitkomst dier op agiotage en windhandel berekende onderneming te zullen zijn, te weten, HARE ONTBINDING, ZONDER IETS [illegible] DAARGESTELD. De goede ingezetenen der provincie Overijssel, die zoo wel als anderen eenen spoorweg hadden kunnen verkrijgen, waardoor ontwijfelbaar de nijverheid, de welvaart en de rijkdom der provincie aanmerkelijk zouden verhoogd geworden zijn, mogen nu de bakens, palen en vaandeltjes, die den geprojecteerden weg aantoonden, trachten aan te koopen om als elementen tot een gedenkteeken voor [illegible] te bezigen; vervolgens spoorwegrijden [illegible] breede kolommen der *Staats-Courant* met de ellenlange koninklijke besluiten, betreffende de onteigening der vereischte gronden, en langs de uitvoerige berigten van het dagblad *Overijssel* en anderen, die de algemeene verwachting gedurende nagenoeg zes en dertig maanden zoo behendig wisten te onderhouden.

Intusschen zullen uit het komedie-spel, waarvan de intrigue nu al meer en meer bevattelijk wordt, eenige goede lessen kunnen worden getrokken. *Ten eerste*, wanneer voor het vervolg, met betrekking tot aangelegenheden, waarvan de mindere of meerdere welvaart van eenige provinciën afhangt, aan de eene zijde door hooggeplaatste ambtenaren en hooggestelde heeren stellige verzekeringen gegeven, aan de andere zijde door misschien ambitieuse en burgerlijke, doch opregte en gemoedelijke dagbladschrijvers even stellig tegengesproken worden, zal men zich de moeite geven te onderzoeken. Onder dit *men* begrijpen wij vooral de raadslieden van den Koning, opdat niet van Zijne Majesteit de teekening werde afgevraagd van ellenlange besluiten, die juist zoo veel praktisch nut hebbende als besluiten omtrent de burgerlijke betrekkingen der bewoners van de maan, slechts de spotternij van den buitenlander uitlokken; en *ten tweede*, dat, wanneer te eeniger tijd zich weder de gunstige gelegenheid mogt opdoen om aan de eene of andere provincie het voorregt van eenen spoorweg te kunnen verschaffen, dan de leden der Hooge Regering en de plaatselijke besturen zich niet als onnoozelen door slimme speculanten bij den neus laten leiden, maar naar het voorbeeld van alle andere staten van Europa er voor zorgen, dat er ook metterdaad een nieuw middel van communicatie worde daargesteld, maar niet slechts zoogenaamde recepissen aan de eene en teekeningen en trajecten en paaltjes met vlaggetjes aan de andere zijde.

Overigens mag billijkerwijze worden verwacht dat de algemeene vergadering behalve tot definitive ontbinding der zoogenaamde maatschappij, ook zal besluiten tot een openbaar en duurzaam blijk van dankbaarheid aan heeren leden van den raad van administratie. Anderen hadden zich misschien door de streelende gedachte, eene zekere populariteit te verwerven, kunnen laten verleiden om, buiten het belang der concessionarissen en der houders van zoogenaamde resepissen, ook dat der provincie en van het algemeen in aanmerking te nemen; dan getrouw aan hunne roeping, wisten zij zich van het begin hunner werkzaamheid tot het laatste oogenblik toe ten eenemale vrij te houden van elke soortgelijke zwakte. Anderen zouden misschien in eene der binnenlandsche fabrijken ten minste ééne locomotief besteld of, om de ledige bevolking in deze of gene streek aan een sober stukje brood te helpen, ten minste ééne Nederlandsche mijl spoorweg aangelegd of althans de aardebaan langs ééne mijl wegs daargesteld hebben. Dan niets van dit alles is geschied. Geene spade is gedurende de drie jaren in den grond gebragt. Met eene niet genoeg te prijzen voorzigtigheid heeft de raad van administratie geene enkele penning van de voor omstreeks drie jaren gestorte gelden uitgegeven. Al de uitgaven, welke noodzakelijk vereischt werden om tot het tijdstip van het vervullen der concessie, in het belang der houders van zoogenaamde recepissen, de regering en het publiek de wezenlijke daarstelling van den weg te doen verwachten, werden alleen uit de rente der gestorte 15 pCt. bestreden. Wat de overige 5 pCt., ten beloope van een half millioen gulden betreft, zoo is het niet meer dan billijk, dat deze, als eene geringe schadeloosstelling voor hunne moeite, aan de beide concessionarissen, tevens leden van den raad van administratie, verblijven. Bij bepaling van de som tot bestrijding van de kosten van een blijvend gedenkteeken voor de leden van den raad behooren de belanghebbenden vooral niet uit het oog te verliezen, dat het schier zonder voorbeeld is, dat bij de ontbinding van eene nog niet tot werking gekomen maatschappij *het volle kapitaal* wordt teruggegeven. Lof en eer komt vooral toe aan den edelen Graaf-Voorzitter-Gouverneur, die zich in zijne hoedanigheid van vertegenwoordiger des Konings in de provincie zoo ligt tot eenige overijlde werkzaamheid ten hare behoeve had kunnen laten verleiden, doch die ten deze geen oogenblik zijne bijzondere toedanigheid van getrouw [illegible] BISCHOFSHEIM en SALOMONSON uit [illegible] heeft verloren. Hem vooral behoort een schitterend blijk van dankbaarheid door de oorspronkelijke houders en de opkoopers van zoogenaamde recepissen te worden gevoteerd, dat ten eeuwigen dage tot herinnering moge strekken aan deze »schoone nationale onderneming," aan den »zoo schitterende uitkomsten beloovenden" Overijsselschen spoorweg.

X. X.

Advertentiën.

Ten gevolge van twee openbare veilingen, te houden ten overstaan van den Notaris Mr. *W. H. TAAIJ*, te *Arnhem*, ten huize van den Kastelein *J. P. FLORISSEN*, buiten de Velper-Barrière aldaar, die van inzet op Donderdag den 10den Februarij 1848 en die van toeslag op den 24sten dier maand, telkens des avonds ten zeven ure, zal in het openbaar worden verkocht:

Het BUITENVERBLIJF *RIJNHEUVEL*, bestaande uit een ruim, hecht en sterk gebouw, bevattende meerendeels geplafoneerde, alle behangene VERTREKKEN, watervrije KELDERS, ruime KEUKENS, dito ZOLDERS, POMP en verdere GEMAKKEN; mitsgaders een wel aangelegden TUIN; alleraangenaamst gelegen in een bevallig oord, op eenen kleinen afstand van de stad *Arnhem*, digt bij de rivier den *Rijn*, aan den meest bezochten wandelweg het vermaarde *Onderlangs*.

Het geheel, verdeeld in *drie* afzonderlijke WONINGEN, zal in perceelen en massas bij biljetten omschreven geveild worden en is in gebruik of genot te aanvaarden 1o. Mei 1848.

Nadere inlichtingen zijn te bevragen ten kantore van den bovengenoemden Notaris, terwijl drie dagen vóór den dag van den inzet en toeslag en op die dagen zelven, van 's voormiddags 11 tot 's namiddags 4 uur, dit perceel kan worden bezigtigd, mits vooraf belet vragende.

VERKOOPING VAN Vaste Goederen.

Door het Ministerie van den te *Gendringen* standplaats hebbende Notaris *KOLFSCHOTEN*, als daartoe regterlijk benoemd, zullen op Dingsdag den 15den Februarij 1848, des morgens om elf uren, ten huize van *KNAVEN* te *Gendringen*, bij inzate op hoogen worden geveild, en veertien dagen later, dus den 29sten derzelver maand, ter zelver plaats en uur finaal worden verkocht:

No. 1 De BOUWPLAATS, genaamd *de Tichel-oven*, ook wel *Bossen*, nabij het Dorp *Gendringen*, in de buurtschap *Varsselder*, bestaande in:

Een BOERENHUIS, ACHTERHUIS en SCHUUR, ERF, TUIN, BOOMGAARD en onderhorige aan elkander gelegene BOUW- en WEIDELANDEN, alles Kadastraal ingedeeld in Sectie D. Numeris 137, 138, 136, 130, 123, 140, 141, 144, 148, 149, 155, 156, 201, 642 en een gedeelte van No. 135, te zamen groot 14 Bunders, 25 Roeden en 80 Ellen.

No. 2. Een stuk BOUWLAND *de Achterbuurde*, onder *Veldhunten*, Sectie D. No. 186, groot 33 Roeden en 20 Ellen.

No. 3. Een stuk BOUWLAND *de Achterbuurde* aldaar, No. 205, groot 25 Roeden en 60 Ellen.

No. 4. Een stukje BOUWLAND. *de Ticheloven*, een gedeelte van het Kadaster No. 135, voormeld, ter groote van 5 Roeden en 50 Ellen.

No. 5. Eene WEIDE *het lage Oosterbroek*, genaamd, in de Kadastrale Gemeente *Gendringen*, Sectie D. No. 642, groot 2 Bunders, 59 Roeden en 30 Ellen, en

No. 6. Een stuk BOUWLAND gelegen in het *Oerscheveld*, onder *Ulft* Kadastrale Gemeente *Etten*, Sectie C. No. 506, groot 91 Roeden en 50 Ellen.

De bewijzen van eigendom, en de veil-condition zullen acht dagen voor de inzate ten Kantore van den voornoemden Notaris ter lezing liggen.

Uit de Hand te Koop of te Huur.

Om des verkiezende onmiddellijk te aanvaarden.

Eene allezins vrolijk te *Brummen* aan den Straatweg van *Arnhem* naar *Zutphen* gelegen wel doortimmerde HEEREN-HUIZINGE met TUIN, beplant met exquise VRUCHTBOOMEN, bevattende de huizinge *vijf* BENEDEN en één BOVENKAMER; voorts KEUKEN en afzonderlijke WASCHPLAATS, KELDER en ZOLDER.

Nadere inlichtingen zijn met *vrachtvrije brieven* te bekomen, ten Kantore van den Notaris van *ITTERSUM* te *Brummen*.

† † † Bij vonnis van de Arrondissements-Regtbank te *Arnhem*, van den 17den Januarij 1848, is *JOANNES DEMMERS*, wonende te *Twello*, ter zake van krankzinnigheid onder CURATELE gesteld, en is ten deze, ingevolge toelating van dezelfde Regtbank, d. d. 23 September 1847, kosteloos geprocedeerd.

H. BROUWER,
Procureur.

† † † Op een uitgestrekt Landgoed in de Provincie *Zuid-Holland*, wordt tegen 1o. Mei aanstaande verlangd een BOSCHBAAS, van middelbare jaren, van een goed zedelijk gedrag en de Protestantsche Godsdienst belijdende, die alle bekwaamheden tot zijn vak behoorende in ruime mate bezit en zulks door voldoende bewijzen en dandzaken kan staven. — Adres, met *vrachtvrije brieven*, onder Letter P. bij den Boekhandelaar *J. M. VAN 'T HAAFF*, te *'s Gravenhage*.

Ten Kantore van *A. DE BRUIN*, in de Oeverstraat, te *Arnhem*, zijn voor de 204de K. N. Loterij, HEELE EN GEDEELTEN VAN LOTEN te bekomen, in Huur à *f* 4, in Koop à *f* 14 en doorgefourneerd *f* 69 [illegible] De trekking der 1ste Klasse begint den 31sten Januarij 1848.

Rijn- en IJssel- Stoomboot-Maatschappij.

De deelhebbers in genoemde Maatschappij worden bij deze uitgenoodigd tot het bijwonen eener BUITENGEWONE ALGEMEENE VERGADERING, welke zal gehouden worden op Zaturdag den 5den Februarij eerst komende, des middags om één uur, in het College te *Kampen*.

† † † Op den 18den Januarij 1848 is door *G. W. VAN DER WIEL*, te *Arnhem*, aan het Gemeente-Bestuur zijner Woonplaats, ter vertaling in het Nederduitsch vertoond: *Die Clubisten in Mainz*: ein Roman von *H. KOENIG*. 3 *Thln.* *Leipzig* 1847.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 24 Jan. 1 El 0 Palm 3 Duim; gew. O D. gev. O D.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.